

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 130.

Fjerde Session.

40de Møde.

Onsdagen d. 15. December.

(Fortf.)

Ordføreren: Jeg skal kun tillade mig ganske enkelte Bemærkninger om det, der, som det forekommer mig, er Hoveddifferencepunktet mellem den ærede Minister og Udvalget, hvorvidt det nemlig er muligt, at de her omhandlede Missioner kunne bortfalde ved indtrædende Vacance. Da den ærede Minister atter tog Ordet, haabede jeg, at han da vilde have anført saadanne Grunde, som kunde gøre det indlysende for Thinget, at disse Poster vare aldeles nødvendige, men jeg blev stuffet i denne Retning. Jeg maa tilstaae, at for mit personlige Bedkommende er min Overbeviisning aldeles ikke bleven forandret; thi jeg er vel gennemtrængt af den Overbeviisning, at den ærede Minister lægger stor Vægt paa, at disse Missioner vedblive at bestaae, men hvorfor han har denne Overbeviisning, det er Noget, jeg ligesaa lidt nu som tidligere veed. Den ærede Minister har i Særdeleshed henholdt sig til nogle almindelige Grunde. Han har sagt, at i Sager af denne Art er det bedst, at Regjeringen selv tager Initiativet; jeg kan i denne Henseende for endel slutte mig til den ærede Minister, uden dog aldeles at indrømme Rigtigheden af hans Ansøgte. Det er vistnok i Almindelighed rigtigt, at slige Foranstaltninger udgaae fra Regjeringen; men, naar Rigsdagen anseer det for nødvendigt at foretage en Omordning af Forholdene, og Regjeringen ikke er villig dertil, maa Rigsdagen nødvendigviis tage Initiativet; Rigsdagen kan dog ikke lade være at bruge sit Initiativ, fordi det i Reglen mere maa tilkomme Regjeringen, eller opsætte

det fra den ene Tid til den anden. Den ærede Minister har fremdeles anført, at det var overflødig, idet han ikke trængte til nogen „Spore“ i saa Henseende, da han var gennemtrængt af Overbeviisning om, at Besparelser maae finde Sted i Diplomatiem; jeg troer, at det er en Misforstaaelse af den ærede Premierminister, naar han troer, at Udvalget ved sit Forslag har villet give ham en Spore i denne Retning. Udvalget har kun ønsket at faae disse Poster affaabe, og, da den ærede Minister ikke har den Overbeviisning, at det er rigtigt, har Udvalget anseet det nødvendigt i saa Henseende at tage Initiativet og at bringe Sagen under Thingets Afstemning for at see, om den ærede Ministers eller Udvalgets Mening bifaldes. Den ærede Minister har endelig gjort opmærksom paa, at Rigsdagen, ved at tage en saadan Bestemmelse, vilde binde Hænderne paa sig, idet den udstrakte sin Virksomhed udenfor sin Varighed; men det er Noget, som gælder for næsten alle de Bestemmelser, som vi tage, og i den Henseende adskiller denne Sag sig slet ikke fra nogen anden. Det er ganske vist, at denne Bestemmelse maaskee kan træde i Kraft paa en Tid, hvor denne Rigsdags Virksomhed er ophørt; men det er Noget, som er Tilfældet med en stor Mængde, jeg kunde næsten sige, de fleste Sager, som her blive vedtagne.

Hvad angaaer den Udgift, der er forlangt til Courerere, saa tør jeg i dette Dieblik ikke udtale nogen bestemt Mening desangaaende, idet maaskee den foreslaaede Redfattelse kan være for stor; men den ærede Ministers Udtalelser have imidlertid gjort det Indtryk paa mig, ihvorvel han ikke ligefrem udtalte det, at han troede, at der fra hans Side ogsaa kunde stee nogen Redfattelse i denne Post. Maaskee vi inden 3die Behandling kunne enes derom, og